

Part Bubble

PART BUBBLE

"พี่บับเบิ้ล—!!"

"เกือบไปแล้วมัยล่ะ!?!?"

ตุ๊บ!

เสียงที่วางลงจากเวทย์ลอยตัว บับเบิ้ลยิ้มเจื่อนใส่ผู้ร้าย แต่ก็โดนถอนหายใจใส่เหือกใหญ่

"เจ้าหุ่นนี้มันแรงเท่าพี่เลยนะ ถึงจะรู้ก็เถอะ แต่พี่จะสร้างระเบิดในโรงเรียนรีใจ "

บับเบิ้ลเริ่มเปลี่ยนท่าหน้าม้วย

" ก็แห่ม เอาจริงนะ มันกับพี่นะโจมตีทั้งกายภาพและเวทย์เหมือนกันเลย พอจะเปลี่ยนรูปแบบ มันก็เปลี่ยนเหมือนกัน "

" เฮ้ออออ ไม่ใช่แบบนั้น "

เจ้าปี 1 เริ่มขุ่นแสดงความเนิร์ดใส่ อีกครั้ง....

" ผมนะบอกแล้ว ว่าเจ้าหุ่นนี้อาจจะเหมือนพี่ไปซะทุกอย่างก็จริง แต่ที่แตกต่างกันไปเลยคือ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก "

" เพราะงั้น ถ้าเกิดว่าพี่มีอารมณ์ที่ฉุนเฉียว หรือถูกกระตุ้น มันจะเป็นสิ่งที่นอกเหนือจากหุ่นที่ไม่สามารถกักเก็บได้ "

" เข้าใจมัย? "

เจ้าปี1จ้องมาที่บับเบิ้ลอีกครั้ง

" ไม่เข้าใจ "

และบับเบิ้ลก็ตอบด้วยเสียงเรียบ

" เฮ้—อ "

" เอาจ้ "

" พี่คิดซะว่าหุ่นนั้นคือคนที่พี่อยากซัดมากที่สุดตอนนี้ เชื่อผมเถอะ การเคลื่อนไหวของพี่จะเปลี่ยนไปแน่ ๆ "

" หืม จริงหรือ? "

" ก็นะ ผมบอกแล้ว เวลาคนเราอยู่ในอารมณ์เนี่ย มันจะเหมือนเปลี่ยนเป็นอีกแบบนึง ซึ่ง
หุ่่นก็— "

ปัง!!!!

เสียงสนั่นนั้นทำให้รอบ ๆ เต็มไปด้วยขวั่น และลั่นเสียง ขวั่นจาง ๆ ก็แสดงให้เห็นสิ่งข้าง
หน้า...

หุ่่นจำลอง..

ตัวเปี้ยวเหมือนโดนอะไรฟาดด้วยความแรงที่มาก รวมถึง....

หัวของมัน ไม่มีอีกแล้ว....

ตบ...

" จริงด้วย คุณเรีย!! พอทำแบบนี้แล้วเจ้าหุ่่นจับทางไม่ได้เลยละ ชนะแล้ววว ชนะแล้วววว!!!!
"

บับเบิลกระโดดเต็งเต็งไปมา ส่วนเจ้าปีที่ยังสั่นกับเหตุการณ์เมื่อกี้ก็ได้แต่อ้าอึ้ง พุดอะไร
ไม่ออก...

โศคดีที่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเคยเห็นอะไรแบบนี้ ก็หลังจากตอนเด็ก ๆ ที่เขากับญาติไปหา
บับเบิลแล้วเห็นปรากฏการณ์นี้ ก็ลืมหืมไม่ลงทั้งคู่... ก็นั่นแหละ เขาไม่ใช่เด็กตอนนั้นแล้ว
และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรก...

ทำตัวให้ชินดีกว่า..

" อ- เอาเป็นว่า... "

" เฮ้อ ชั่งมันเถอะ ผมจะไปเรียกอาจารย์ให้... "

ว่าเสร็จ เจ้าปี 1 ก็เดินไปหาอาจารย์เพื่อแจ้งข่าวร้ายว่าเราไปเสียหุ่่นให้รุ่นต่อไปแล้ว 1 ตัว

ว่าแต่....

บับเบิลนี่ถึงอะไรกันนะ ทำให้ลงมือได้รุนแรงขนาดนี้..

จบพาร์ท บับเบิล

Part Kamaria

PART KAMARIA

เมื่อถึงตาของคумаเรีย เขาก็ตั้งใจ เมื่ออาจจะได้เจอข้อบกพร่องของตัวเองที่สามารถแก้ไขได้ แต่ว่าการเคลื่อนไหวของเขามันอ่อนแอมาก ๆ จนทำให้หุ่นดีเข้าได้อย่างจัง

“ โอ้ย- ”

เพราะครั้งนี้ก็แพ้อีกแล้ว คумаเรียเลยมานั่งพักเบรก..
แต่ก็มีรุ่นพี่สี่ชมพู่นั่งข้าง ๆ ด้วย พวกเขามองหน้ากันไปพักนึง คумаเรียเริ่มสงสัยว่าการที่เขมานั่งข้าง ๆ แบบนี้ต้องมีอะไรแน่ เลยเอ่ยปากถามไปก่อน

“ มีอะไรล่ะครับ จะสนทนาหน้าผมหรือ ” เขาถามพร้อมกับทำหน้ามองเหยียด

“ เปล่านี้ ฉันไม่มีทางทำแบบนั้นหรอก ”

รุ่นพี่คนนั้นเว้นช่วงก่อนจะเริ่มพูดดีเขา

“ นายนะ หลายชั่วโมงแล้วนะที่เอาแต่โจมตีด้วยเวทย์ พี่ดูออกนะ ว่านายไม่เก่งทางกายภาพ แต่ก็ไม่ใช่ว่านายจะไม่ใช้มันเลย ”

“ นายน่าจะเอาจุดด้อยของตัวเองมาต่อยอดดูนะ พี่รู้ว่าเราน่ะฉลาด ”

“ ของแค่นี้ คุณทำได้แน่นอน! ”

สิ้นสุดเสียงแฉ่ว ๆ ของรุ่นพี่คนนั้น คумаเรียก็ถอนหายใจใส่เฮือกใหญ่

“ พี่พูดเหมือนมันง่ายเลยนะครับ ”

“ แต่ผมจะลองดู.... ”

“ ลู๊เขาร้า ” รุ่นพี่คนนั้นกระโดดไปมาเหมือนลูกหมาดีใจ มันดูน่ารำคาญมากเลยล่ะ..

คумаเรียตั้งท่าอีกครั้ง เขาสูดหายใจเข้าและเข้าสู่โหมดโฟกัส

เมื่อหุ่นเริ่มเข้ามาโจมตี เขาก็ใช้เวทย์ป้องกันปิดออก
—ผ่านไปสักพักแล้วกับการโจมตีโดยที่ดูเรียเป็นคนป้องกันฝ่ายเดียว เจ้าตัวเริ่มเหนื่อย และพลังเวทย์ก็เริ่มก่อเกิดมลทินมากจนรุ่นพี่ตัวจิ๋วนั้นเริ่มเป็นห่วง

“ นี่— พักก่อนไหม นายเริ่มไม่ไหวแล้วนะ— ” รุ่นพี่ตัวจิ๋วตะโกนบอก

“เจียบน่า!!” คุณเรียตะโกนไล่กลับ นั่นน่าตกใจหน่อย ๆ เพราะเป็นครั้งแรกที่เขาเริ่มแสดงท่าทางดูก้าวร้าว

แต่ในช่วงเวลาที่คุมาเรียเริ่มเดือดจัด เขาก็อ่อตะขานุ่นจนมันล้น ด้วยแรงทั้งหมด นั่นถือว่าเขาทำได้แล้วรีเปล่านะ...?

เจ้าหุ่นหลังจากล้ม ก็นั่งไปทันที ทำให้เขาเริ่มได้สติขึ้นมา

“พี่!!! พี่บ้าเบิ้ล!!!” คุมาเรียหันไปมองรุ่นพี่ตัวจิ๋วด้วยสายตาที่เบิกกว้าง เหมือนกำลังดีใจ

“โอ้!!!”

รุ่นพี่ตัวจิ๋วรีบวิ่งมาดูเขาและหุ่นทันที

“ชนะแล้วจริงด้วย!!! เก่งมาก!!!”

“เดี๋ยวผมจะไปเรียกอาจารย์เองครับ” ว่าเสร็จคุมาเรียก็รีบวิ่งไปทันที

จบพาร์ท คุมาเรีย